

Zűr

A Marson az élet nehéz, a terraformálás csak a kezdet volt az új érkezőknek. Elsők között jöttek az űrhajósok, a tudósok, a mérnökök, a biológusok és a csillagászok. Mindegyikük azon ügyködött, hogy az élet az újonnan belakott bolygón valamivel könnyebb legyen. Nemcsak az új légkör nehéz levegője volt szokatlan, de az időjárás is egészen más volt, mint a Földön. Gyakoriak voltak a mágneses viharok és a savas esők, ezek mind megnehezítették a mezőgazdaságot és az állattenyésztést a farmokon. A termés nehezen nőtt és a savanyú füvet nem kedvelték a tehenek, ebből fakadóan nem termeltek tejet és a telepések valamiért nagyon szerettek volna tejet inni.

Ez természetesen nem jelentett problémát az őslakosoknak, ők jól ismerték bolygójuk klímáját, tudták mi terem meg a földeken és azt is tudták hogyan csináljanak tejet. Az ő tejükhöz nem kellettek a tehenek. Apró lények voltak, de nagyon fürgék és eszük is vágott, ezért minden helyzetben könnyen feltalálták magukat és talán a legfontosabb, hogy ki nem állhatták a Marsra érkezőket, mivel ellenségesek voltak a kezdettől fogva, pedig ők csak békében szerettek volna élni egymás mellett.

Szüksége is volt erre a leleményességre annak a pici teremtménynek, ami jelenleg is a hatos számú kupola nyolcas számú orbitális kutatólaborjának asztalán ült fogságban. Szabadságát egy lézerkalitka és a rajta lévő három plazmazár korlátozta. A lézersugarak kékes fénye megtöltötte a labort, a plazma színe unalmas fehér volt csupán. Fogva tartója eközben a labor másik felében dolgozott egyik találmányán, szeretett volna egy csekély sikerörömet, ha már a tejszintetizálás megint kudarcba fulladt. Éppen a marok gravitációs generátor utolsó simításait végezte, a kezében a hegesztő pisztoly csak úgy hányta a szikrákat, ahogy kriptonit palástján készítette a varrásokat. Cirr-cirrr, durrrrrr és pzzzzzzzzzt, mindössze ezek a hangok töltötték meg a labort és törték meg a csendet.

Mihelyst kész, ki is próbálja mire képes és ki máson is próbálná ki, mint a pöttöm foglyán. Ennyi csak belefér a tudományos előrelépés reményében, mondta és közben hangosan kacagott. Ennyi már pedig nem fér bele, állította volna foglya, ha tudtak volna kommunikálni, de egymás szavát nem értették.

Laborszékén megfordult, arcára hatalmas mosoly kerekedett és nagy lendülettel a fogolyhoz lökte magát. Kezében a készüléket előre tartotta, melynek antennája végén egy platinagömb lötyögött és ezt a kalitkára irányította, majd az egyetlen komikusan nagyra tervezett piros gombot megnyomta az eszközön, melynek hatására a szupravezető lebegőplatformok bekapcsoltak a ketrec körül. A gravitáció megszűnt a lény körül, melynek

hatására lassan emelkedni kezdett, az elején megijedt a szokatlan élménytől, de hamar alkalmazkodott, a kicsi testének és nagy kerek fülének köszönhetően a súlytalanság irányítása nem okozott különösebb problémát. Olyannyira nem, hogy kecsesen suhant át a ketrec energiárain és már vette is a nyúlcipőt és gyors észjárásnak köszönhetően igyekezett a labor egyetlen kijárata felé. A tudós azonnal nyúlt is utána, de a lendület hatására megpördült tengelye körül és tett egy bukfencet előre. Ez nem volt meglepő, mert már ő is lebegett a súlytalanságtól. A piros gomb mellé nem fért más a marokkészülékre, így nem volt, ami szabályozza az anti-gravitációs tér nagyságát, ami egyre csak terjedt. Már nem csak ő és szökevénye úszott a fehér saválló borítású asztalok felett, de a kvantumugró csavarhúzó, a plazmaörvény villáskulcs, a fotoszintetikus forrasztóállomás, a magnetikus vízmérték és három színes folyadékot tartalmazó lombik is. Az elsőben piros lötyty volt, a másodikban kék szmötyi az utolsóban zöld nyálka. Úszott a távirányító is egyenesen a plafon felé, ahogy a tudós nyitott szájával és kikerekedett szemekkel bámulta az egyre távolodó kütyüt arcon csapta a laborszék, hiába volt súlytalan, bizony súlyos egy pofont adott. Azonnal kijózanodott kábulatából és elrugaskodási pontnak használta a széket, máris röpült a plafon felé. Karját kinyújtva elkapta találmányát, megnyomta a piros gombot és újra helyreállt a gravitáció, arcán az elégedettség vigyora rövid ideig tartott. A plafonról a földre zuhant, zuhant rá a kvantumugró csavarhúzó, a plazmaörvény villáskulcs, a fotoszintetikus forrasztóállomás és a magnetikus vízmérték. PIFF, PAFF, PUFF és végül BUMM, így koppantak a fején a tárgyak. Lezuhantak a lombikok is, a piros lötytybe beleborult a kék szmötyi és szintelen kotyvalék lett.

Hiába lüktetett a tudós feje a sok pifftól és pufftól, kezével gyorsan elhessegette a szeme körül táncoló csillagokat és a szanaszét heverő kütyük közül megragadott egyet abban bízva, hogy a kis teremtes szabadulását még éppen megakadályozhatja. Nagy szerencséje volt, mert egy hologram sokszorosító modul akadt a kezébe. Az egyetlen kijáratból egyszerre tizenhat lett, ami igencsak összezavarta a menekülőt, ösztöneiben bízva balról választotta a tizenkettedik ajtót. Az eredmény egy hatalmas puffanás, felkenődött a falra. Teste egészen kilapult, mintha nyújtófával mentek volna át rajta, nagy nehezen levált a falról egy hatalmas cuppanás kíséretében, hüvelykujját bekapta, fűjt egy nagyot. PLOOOOOP! Máris újra kis marslakó alakja lett.

A tudós rögvést nyúlt a következő kütyühöz, ami pont a plazmaörvény generátor volt, egy kattintás és máris cikázott nem egy, hanem kettő tornádó. Ez egyike volt az első találmányának, amit a Marson épített, nagyon büszke volt magára, hiszen kettő tornádót is képes volt egyszerre előállítani, mindez irányíthatóságuk rovására. Célpont nélkül az egyik tornádó ment és felkapta a földre hullott kacatok nagy részét, a másik tett egy nagy fordulatot

és ment egyenesen a tudós felé. Erre nem tudott már mit tenni, laborköpenyét megigazította, gallérját visszahajtotta, vállát leporolva és szemét lehunyva várta azt, aminek történnie kell. A tornádó felkapta és csak pörgette. Feje befelé fordult, így senki nem láthatta könnyeit, ülepe kifelé nézett és hol fent és hol lent forgott a tornádóval. Már ez is probléma volt, de nagyobb probléma volt, hogy a másik tornádó is megfordult, ami hozta magával a kvantumugró csavarhúzó, a plazmaörvény villáskulcsot, a fotoszintetikus forrasztóállomást és a magnetikus vízmértéket. Az ülepe és a szerszámok rövidesen összeértek, PIFF, PAFF, PUFF és végül BUMM, így koppantak a fenekén a tárgyak. A két tornádóból minden kirepült, búcsúként még tettek egy tiszteletkört, leverték az összes kémcsövet, minden centrifugacsövet felborogattak, majd felkapták a lombikot a színtelen kotyvalékkal és jól összerázták, melynek hatására sárga lötybölék lett. Hatalmas volt a káosz, de legalább még nem égett semmi.

A hologramok végül megsemmisültek, újra szabad volt az út az ajtó felé, így hát iszkolt a szökevény, ahogy csak bírt. Átugrott a törött üvegedények felett, átbújt a félredőlt széken és diadalittasan futott át az ajtón, előtte még hátrafordult és nyelvét öltve csúfolódott a tudóson, majd megint a laborban találta magát az ajtó előtt. A lendület miatt újra átsuhant az ajtón, miközben ugyanúgy hátra fordulva gúnyolódott. Megint a laborban találta magát, de most még közelebb a tudóshoz. Nem értette mi történik, nem érthette, mert még sosem látott teleportációs hurkot működés közben. Hirtelen a talpa alatt lyuk termett, amin átpottyant és egyenesen a tudós kezébe esett, majd teste körül erős szorítást érzett. Nem a szorítás volt a legijesztőbb, hanem hogy milyen nagy karmok éktelenkedtek a tudós kezén.

Az új célirány a lézerkalitka volt, de az út hozzá igencsak nehézkesnek bizonyult, ügyesen kellett kerülgetni az üvegszilánkokat, a kütyüket és jóformán az összes felborogatott tárgyat a laborban. A hevesen izzó plazmazár is a földön hevert, de ezt nem vette észre a tudós, rálépett, megégette a talpát és felvonyított, a szorítás a kis test körül azonnal megszűnt. Nem csak a kis test körül, hanem a másik kezében szorongatott teleportációs hurokkapcsoló körül is, ami a földre zuhant, mivel ezen is komikusan nagy piros gomb volt és gombbal lefelé esett, így benyomódott. Átrepültek mindketten egy hurkon, felborították a kriosztátot, eldöntötték a fúziós kolonnákat és a leverték a plazmagenerátorokat. A káosz még nagyobb lett és most már égett is valami, többek között a sárga lötybölék is, ami a hő hatására fehér tejjé alakult.

A pusztítás óriási volt, nem volt már ép felület az asztalokon, a falak tele voltak a kémcsövekből és lombikokból kifröccsent folyadékokkal, a pneumatikus készülékekből folyt az olaj és a tudós fekve kínjában kaparászta a padlót, egyik karma le is tört. Mit fog ő kapni a vezetőjétől, ha meglátja a romokban álló labort, milyen szidást kap, hogy hetek óta nincs előrelépés a tejszintetizálási projektben?

Bömbölt és ordított, tudományos pályája egészen biztosan derékba tört, ezek után nem fognak rá semmit sem bízni. A hisztéria közepette nem vette észre az egyre csak terjedő lángokat és az egyik lángnyelv hatására meggyulladt a farka. Bizony, meggyulladt a farka és égni kezdett a vége. Oh, hogy nem mondtam? A tudós egy nyurga szürke házi macska volt és Tomnak hívták, legalábbis ez volt a laborköpenyére hímezve, ez még olvasható volt, de a köpeny többi része csupa kosz és szürke piszok volt, legalább színben illett a bundájához. A marslakó egy barna kis egér volt, neki nem volt laborköpenye hímzett névvel, így nem tudom mi lehetett a neve, de név nélkül csak nem maradhat a szereplőm. Legyen hát ő Jerry!

Na most lett csak igazán hangos a bömbölés és ordítás, mint az interkontinentális rakéta, amivel a Marsra érkeztek, úgy lőtt ki Tom a fájdalomtól. Pattogott a plafon és padló között miközben igyekezett farkát elkapni, hogy eloltsa a tüzet. Nagy nehezen sikerült neki, leszálló pályának a tejes lombik melletti üres területet választotta. Mikor Földre ért, álla leesett az ámulattól és koppant a padlón. Hogy milyen hangot adott, azt már az olvasóra bízom.

Nem tudta elképzelni, hogyan keletkezhetett, hetek óta nem volt rá képes, most mégis itt van előtte. Jerry nem értette, hogy mi olyan érdekes a szintetikus tejben, hiszen csak egy kis piros lötyi, kék szmőtyi, rázogatás és melegítés az egész. Rövidesen koppant az ő álla is az ámulattól. A padlón hevert egy uzsonnás doboz, benne egy óriási csillagsajttal, ezt a tudós még a Földről hozta, földi tejből készítve. A marslakóknak csak néha sikerült sajtot csinálniuk, elképesztő ritkaságnak és a legfinomabb éteknek számított. Ezt az ámulatot természetesen Tom nem értette, hiszen tejből sajtot csinálni nem nagy kunszt. Összenéztek, szavak nélkül is megértették egymást.

Jerry megmutatta Tomnak, hogyan kell tejet csinálni, Tom megmutatta Jerrynek tejből hogyan kell sajtot csinálni. Kezet fogtak és jó barátok lettek. Tom megkapta a Nobel-díjat a felfedezéséért és híres tudós lett (persze miután kitakarította a labort), Jerry is kapott díjat (és korlátlan csillagsajt készletet is), hogy a két faj között békét teremtett. Rájöttek arra, hogy együtt sokkal előrébb jutnak, mint külön-külön, ettől a naptól kezdve mindenki tudta, hogy a tudomány nem ismer határokat még fajok között sem!